

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 753/2026
23.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Милене Рашић, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Матеје Чајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК.бр.83/25 од 07.11.2025. године и Вишег суда у Шапцу ЗКж1 126/26 од 17.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2026. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Матеје Чајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници ЗК.бр.83/25 од 07.11.2025. године и Вишег суда у Шапцу ЗКж1 126/26 од 17.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници ЗК.бр.83/25 од 07.11.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног потупка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу ЗКж1 126/26 од 17.04.2026. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Матеје Чајића и пресуда Основног суда у Лозници ЗК.бр.83/25 од 07.11.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Матеја Чајић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или исте укине и предмет врати Основном суду у Лозници на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава записник од 21.02.2025. године сачињен пред Основним судом у Лозници у предмету П2 бр. 89/24 (породични поступак ради заштите од насиља у породици) у коме је овде окривљени АА саслушан у својству туженог. У вези са изнетим, бранилац наводи да приватни тужилац ББ није био присутан на рочишту пред Основним судом у Лозници у предмету П2 89/24 дана 21.02.2025. године, када су изговорене инкриминисане речи и да у том поступку исти није странка већ сведок, а да се неспорно ради о поступку у којем је искључена јавност и да подаци из судских списа спадају у службену тајну, коју су дужни да чувају сви учесници у поступку којима су ти подаци доступни. То даље значи да приватни тужилац није смео ни да поседује информације о наводно изреченој увреди са записника у поступку у коме је искључена јавност и коме није присуствовао. По ставу одбране, записник од 21.02.2025. године је прибављен извршењем кривичног дела из члана 337. став 1. КЗ из ког разлога исти представља плод отровног дрвета и незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати. Поред изнетог, бранилац наводи и да записник који је доспео у предмет извршења кривичног дела не може представљати законит доказ, јер би суд прихватањем таквог доказа фактички дао правну заштиту противправном прибављању судских списа и обесмислио режим заштите службене тајне.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 3, став два, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред изнетог, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП које образлаже наводима да је приватни тужилац покушао да направи незакониту конструкцију продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ, што је првостепени суд одбио, али је на крају осудио окривљеног да је учинио једно кривично дело увреда из члана 170. КЗ, те да уколико је сматрао да је у питању једно кривично дело увреда био је дужан да у изреци пресуде определи које су то инкриминисане речи које квалификује као увреду у конкретном случају, обзиром да према оваквом стању ствари окривљени може само да нагађа због ког навода је осуђен, као и да је првостепени суд повредио објективни идентитет приватне тужбе и пресуде на тај начин што је без измене приватне тужбе од стране приватног тужиоца, у пресуди на штету окривљеног, додао речи „а што је приватни тужилац сазнао исти дан“.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведене повреде закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 2, став седам, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да нема кривичног дела уколико је искључена кривица, а да у радњама окривљеног евидентно не постоји субјективни елемент кривичног дела - увреда.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из изреке побијане правноснажне пресуде произлази да је окривљени АА у време, на месту и на начин ближе опредељен у изреци пресуде у урачунљивом стању и са умишљајем свестан забрањености свога дела увредио приватног тужиоца ББ.

Имајући у виду наведено, по ставу Врховног суда, у радњама окривљеног стичу се сви битни елементи кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је окривљени оптужен и осуђен побијаним правноснажним пресудама и то као објективни тако и субјективни елементи кривичног дела за које је оглашен кривим, а како су то правилно закључили нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога на основу одредбе члана 491. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Јасмина Васовић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић